

ἔχει ν' ἀντιτάξῃ πρὸς τὸν Λυκούργον, πρὸς τὸν Θειστοκλέα, πρὸς τὸν Κίμωνα, πρὸς τὸν Ἐπαμεινώναν καὶ λοιπούς; Ὁρθῶς δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῶν Ῥωμαίων εἶναι ἐκπόνημα καὶ ἔργον ἀπάτης ὁμοῦ τῆς δημοκρατίας. Οὐδεὶς πολίτης τῆς Ῥώμης ὑψοῦται ὑπεράνω τοῦ αἰῶνός του καὶ τῆς σοφίας τοῦ ἔθνους, διὰ νὰ λάβῃ νέαν ἀναπτύξεως ὁδόν, καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν νέαν φάσιν. Ἐκαστος αὐτῶν δὲν εἶναι σοφός, δὲν εἶναι μέγας, εἰμὴ διὰ τῆς ἀνδρείας τῆς κυβερνήσεως· ἀκολουθοῦντες δὲ τὴν ἐγκεχαργμένην ὁδὸν οἱ μεγαλήτεροι καὶ περικλεέστεροι αὐτῆς πολῖται δὲν ἐπροχώρησαν εἰμὴ ἐθήματά τινα περιπλέον τῶν ἄλλων. Ἐνῶ ἐξ ἐναντίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐβλέπω συνεχῶς τοὺς μεγαλοφρεῖς καὶ γονίμους ἐκείνους νόας, ἀνθισταμένους εἰς τὸν τῆς συνθηλαίας χεῖμαρρον, παρέχοντας ἑαυτοὺς εἰς τὰς ποικίλας τῆς πατρίδος ἀνάγκας, διανοίγοντας ὁδὸν νέαν, καὶ οἵτινες μεταβιβαζόμενοι εἰς τὰς ἐπιρχομένης γενεάς, καθίστανται οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δραμάτων ἐκείνων. Ἡ Ἑλλάς, δὲν ὑπέστη δυστυχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν προεῖδε μακρόθεν ἀρχων τις αὐτῆς· καὶ πολλοὶ πολῖται ἀνήγειραν τὴν πατρίδα αὐτῶν ἐκ τοῦ αἵσχους καὶ τῆς περιφρονήσεως εἰς ἣν εἶχε πέσει προηγουμένως, ἀναδεικνύοντες αὐτὴν περιφανεστέραν. Τίς τῶν Ῥωμαίων ὅμως εἶπέ ποτε εἰς τὴν δημοκρατίαν του ὅτι αἱ κατακτήσεις αὐτῆς ἐμελλον νὰ τὴν σύρῳσιν εἰς τὸν ὀλεθρον; Ὅταν ἡ κυβερνήσις ἀνετρέπετο, ὅταν οἱ Ῥωμαῖοι ἐγκατέλειπον εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθυπάτων ἐξουσίαν, δι' ἧς ἠδύναντο νὰ ἀποστρίψωσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὸν θάρον καὶ δυσφύρητον τῶν νόμων ζυγόν, τίς τῶν Ῥωμαίων προεῖπεν ὅτι ἡ δημοκρατία ἤθελε νικηθῇ ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὀπλων; Ὅταν ἡ Ῥώμη παρακμάσας ἤδη, ἐταλάντευετο περὶ τὰ χεῖλη τοῦ θαλάσρου, ποῖος πολίτης ἔτρεξε ποτὲ πρὸς βοήθειάν της, καὶ, ἀντιτάττων τὴν συνέσιν καὶ πολιτείαν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐπαπειλοῦντος ὀλεθρου, ἡδυνήθη ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν πτώσιν της;

Ἄμα οἱ Ῥωμαῖοι ἔχασαν τὴν ἐλευθερίαν των, ἀπέβησαν οἱ χαμπερόστατοι καὶ εὐτελέστατοι τῶν δούλων· ἐνῶ οἱ Ἕλληνες καὶ τοὶ δουλωθέντες ὑπὸ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, δὲν ἀπελπίσθησαν ὅμως πρὸς τὴν ἀνάκτησιν τῆς ποθεινῆς αὐτοῖς ἐλευθερίας· καὶ ἐγνώριζον τῷ ὄντι νὰ κατασταθῶσιν ἀνεξάρτητοι ὑπὸ τὴν διαδοχὴν τῶν ἡγεμόνων τούτων. Ἐν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνεφάνησαν χίλιοι τύραννοι, ἡ Ἑλλὰς ἐγέννησεν ἐπίσης χιλίους Θρασυβούλους!

Καταρρέυσασα ἐπὶ τέλους ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἰδίων αὐτῆς ἐρίδων, καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἰσχύος, ἡ Ἑλλὰς διέτρησε καὶ ἀνέπτυξεν ἐτι μᾶλλον εἶδος τι ἐπιρροῆς ἰσχυρᾶς καὶ ἐντιμοτάτης ἐπὶ τῶν νικητῶν της. Τὰ φῶτα αὐτῆς, ὁ πρὸς τὴν παιδείαν ἔρω, ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ τέχναι ἐξεδίδουν καὶ ἱκανοποιοῦν, οὕτω· εἰπεῖν, αὐτὴν διὰ τὴν ἡττάν της, ταπεινοῦται τὴν Ῥωμαϊκὴν ὑπερηφανίαν. Οἱ νικηταὶ ἐγείναν οἱ μνηστὰς τῶν ἡττηθέντων, μαυθάνοντες γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν οἱ Ὀμηροὶ, οἱ Πίνδαροι, οἱ Θουκυδίδαι, οἱ Ξενοφῶντες, οἱ Δημοσθένεις, οἱ Πλάτωνα, οἱ Εὐριπίδαι καὶ λοιποὶ καθωρᾶσαν δι' ὅλων τῶν χαρίτων τῆς εὐφυΐας των. Καὶ ῥήτορες τὴν Ῥώμην καταθέλλοντες τότε διὰ τῆς εὐφραγίας των ἐπορεύοντο ταπεινοὶ παρὰ τοὺς ἡττηθέντας ἔνα ἀντλήσωσιν ἐξ αὐτῶν τὸ λεπτὸν

καὶ γλαφυρὸν τῆς ἑλληνικῆς φιλοκαλίας καὶ τὰ μυστήρια ἐκείνα τῆς τέχνης τὰ περιποιούντα νέαν ἰσχύν εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν. Βίς τὰς σχολὰς τῆς φιλοσοφίας οὐ μᾶλλον διακεκριμένοι Ῥωμαῖοι, ἀπεκδυόμενοι τὰς προλήψεις αὐτῶν, ἐμάνθανον νὰ σβῶνται τοὺς Ἕλληνας, καὶ, φέροντες εἰς τὰς πατρίδας των τὴν εὐγνωμοσύνην μετὰ τοῦ θαυμασμοῦ, ἠνάγκαζον τὴν Ῥώμην νὰ καθιστᾷ ἐλαφρότερον τὸν ζυγὸν αὐτῆς. Αὕτη δὲ, φοβουμένη μὴ καταχρασθῇ τὰ δικαιώματα τῆς νίκης, διέκρινε τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀγαθοεργιῶν τῆς ὅλων τῶν ἄλλων ἐπικρατειῶν τὰς ὁποίας ὑπεδοῦλωσεν.

(Mably) I. A.

ΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ ΕΝ ΡΩΜῃ.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀποκρέω τελοῦνται ἐν Ῥώμῃ αἱ ἱπποδρομίαι, θέαμα τῶν μᾶλλον ἐπιθυμητῶν καὶ μᾶλλον δημοσίων κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς θυμηδίας καὶ τῶν παιγνίων, καὶ οὐτινος ἡ ἐπέτειος ἐπάνοδος ἀναμένεται μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας.

Αἱ ἀποκρέω ἀρχονται ἀμέσως μετὰ τὰ Θεοφάνεια, τὴν 7 Ἰανουαρίου, διὰ τοῦ κρούσματος τοῦ κώδωνος τοῦ Καπιτωλίου. Τότε ἅπας ὁ λαὸς, ἄνθρωποι πάσης τάξεως καὶ παντὸς εἶδους ἐξέρχονται τῶν οἰκῶν προσωπιδοφόροι πορευόμενοι πρὸς τὴν ἀρχαίαν *Flaminian* ὁδόν, τὴν διαίρουσαν τὴν Ῥώμην εἰς δύο ἴσα μέρη, καὶ τὴν σήμερον *Corso* ἐπονομαζομένην. Ἡ ὁδὸς αὕτη ἔχουσα ἑκτασιν πλέον τῆς ἡμισείας λεύγης, εἶναι ὁ συνήθης περίπατος· ἐνθα ἐρατεῖναι κυρίαι περιφέρονται ἐφ' ἀμάξης περὶ τὰς ἐξ τῆς ἐσπέρας μετὰ τῶν κυρίων των, πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ ἀσκήσιν ἐνταυτῷ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποκρέω πρὸ πάντων συρρέει ὠθούμενον ἐκεῖ τὸ πολυτάραχον πλῆθος. Βλέπει τις κρεμάμενα ἐφ' ὅλων τῶν παραθύρων τεμάχια ἀρχαίων ταπῆτων ἐκ πλινθίων ὀσύνων, καὶ ὑπὸ σειραδίων χρυσοῦ πεποικιλμένων, καὶ τὸ πλῆθος καταλαμαδάνον διὰ πληρωμῆς τὰς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ ἡτοιμασμένας ξυλῖνας θέσεις.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς προηγουμένης τῶν ἱπποδρομιῶν ἐβδομάδος περιάγουσι καθ' ἐκάστην τοὺς ἱππους καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ *Corso*, ἵνα συνειθίσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν διάδασιν ταύτην, δίδοντες αὐτοῖς βρώμον καὶ ἄλλας τροφὰς πρὸς τὸ μέρος ἐνθα τὸ στάδιον περιοῦται.

Βλέπει τις ἅπαντας τοὺς ἐμπόρους ἀναπτύσσοντας ἐπὶ καλωδίων ποικιλίαν προσωπίδων καὶ φαντασιωδῶν ἱματισμῶν, ἐκθέτοντας ὁμοίως ἐπὶ μεγάλων κανίσρων τραγῆματα καὶ σακχαρωτὰ διάφορα ἐξ ἡφαιστείου γῆς, (*puzzolana*), λευκὰ βεβαμμένα διὰ τιτάνου, δι' ὧν οἱ κωδωνᾶτοι, διασκεδάζοντες, πετροβολοῦσιν ἀφθόνως ἀλλήλους, καθιστάνοντες ἐξ αὐτῶν λευκάς ὡς τὴν χιόνα τὰς ὁδοὺς. Ἄλλοτε τὸ *Corso* μετεβίβλετο, διαρκούτης τῆς ἀποκρέω, εἰς ἀεὶκίνητον Ὀλυμπον, ἐφ' οὗ ἅπαντες οἱ Θεοὶ καὶ αἱ Θεαὶ ἅπασαι τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, παρίσταντο μετὰ τὸν ἴδιον αὐτῶν ἱμνισμὸν. Ἀλλ' οἱ καιροὶ τῆς μυθολογίας παρεῆλθον πλέον· διὸ καὶ δὲν βλέπει τις ἄλλο εἰμὴ κωδωνάτους φαντασιώδεις, γελωτοποιοὺς μίμους, αὐτοσχεδιστὰς καὶ ποιητὰς τῶν σοννέτων,

Εἰς τὸν κρότον δὺς πυροβόλων, τὸ πρῶτον τῶν ὁποίων ἀκούεται εἰς τὰς τέσσαρας, τὸ δὲ δεύτερον λεπτά τινα μετὰ ταῦτα, αἱ ἄμαξαι ἀποσύρονται ἀμέσως· ἀπόσπασμα δὲ τι διμάχων (dragons) διατρέχει καλπάζον τὸ Corso, ἐνῶ διττὴ σειρά πεζῶν στρατιωτῶν διατρεῖ ἐν τῷ μέσῳ ἐλευθέραν τὴν διάβασιν. Μετ' ὀλίγον θαθεῖα σιωπὴ διαδέχεται τὸν ἐγεγρῆντα θόρυβον.

Οἱ πρὸς ἵπποδρομίαν ἐκλεχθέντες ἵπποι διατάσσονται εἰς γραμμὴν, ὅπισθεν χονδρῶ καὶ ἰσχυρῶ τινος σχοινίου τεταμένον διὰ μηχανῶν πρὸς τὸν ὀβελίσκον τῆς Πύλης τοῦ Λαοῦ. Τὰ μέτωπά των κοσμοῦνται ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν ταωνίων καὶ ἄλλων πτηνῶν πετρῶν, ἅτινα κυμαινόμενα, καταπλήττουσι τοὺς ἀγρίους αὐτῶν ὀφθαλμούς· αἱ οὐραὶ καὶ αἱ χαῖται των λάμπουσιν ἐκ ταινιῶν χρυσίων· τεμάχια δὲ χάλκινα, σφαῖραι μολύβδινα ὑπὸ χαλυβδίνων ἀκίδων περικοσμοῦνται προσκολλῶνται ἐπὶ τῶν πλευρῶν των ἵνα ἐρεθίζωσι καὶ ἐνοχλῶσιν αὐτοὺς ἀδιακόπως. Ἐλαφρὰ λαμπρὸν κασσίτερου φύλλα προσκλήωντα ἐπὶ τῆς ῥάχεις αὐτῶν, τριβόμενα ἀποτελοῦσι τὸν κρότον τῶν ἐρεθισμῶν τοῦ ἱππέως. Ἄς φαντασθῇ τις τὴν ἀνυπομονήσαν αὐτῶν πεποικιλμένων οὕτω διὰ κοσμημάτων ἅτινα τοὺς πληγόνουσι καὶ τοὺς καπαφοβίζουσιν. Οἱ ἱπποκόμοι ζητοῦντες ν' ἀναχαλίσωσιν αὐτοὺς φραζόντας, κροαίνοντας, καὶ χρεμετοῦντας παλαίους κατ' αὐτῶν, καὶ ἡ φυσικὴ ἐνέργεια ἡ ζωγραφουμένη ἐπὶ τῆς στάσεως, ἐπὶ τῶν χαρακτηριστῶν, ἐπὶ τοῦ εὐρέος στήθους καὶ τῶν γυνῶν βραχιόνων πᾶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, παρέχουσιν εἰς τὸν ζωγράφον καὶ τὸν γλύπτην πρωτότυπα ἅτινα ἤθελον διεγείρει τὸν ἐνθουσιασμόν των, ἂν συνεχῶς ἵππος τις ἀναστρέψας τὸν φύλακά του, δὲν τὸν κατεπάτει καὶ δὲν ἔχυνετο ἀνὰ μέσον τοῦ ἐπὶ ἐπὶ τοῦ Corso διεσπαρμένου λαοῦ.

Ἄλλ' ὁ Γερουσιαστὴς τῆς Ῥώμης δίδει τὸ τελευταῖον σημεῖον· ἡ σάλπιγξ ἤχει, τὸ σχοινίον τὸ ἀναχαλίζον τῶς τοὺς ἵππους πίπτει, καὶ οἱ ἵπποι χυνόμενοι μόνον ἄνευ ἱππέων, ἵπτανται ὡς βέλη ἐκ τοῦ τόξου ἀφεθέντα πρὸς τὸ στάδιον. Οἱ χαλυβδῖνοι μύωπες κατασχίζουσιν τὰ πλευρά των· αἱ δὲ τῶν θεατῶν ἐπιφωνήσεις ἀκολουθοῦσιν αὐτοὺς ὡς πάταγος μαστίγος κρούσεως ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν των. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς 2 λεπτά καὶ 21'', διατρέχουσιν 865 πῆλεις, ὁ ἔστι 37 πόδας κατὰ πᾶν δεύτερον λεπτόν.

Ὅταν ἵππος τις καταφθάσῃ τὸν πρὸ αὐτοῦ τρέχοντα, τὸν θανατῆναι, τὸν κτυπᾷ, τὸν ὠθεῖ, μεταχειρίζομενος στρατηγήματα παντὸς εἶδους ἵνα διακαλύσῃ τὴν πορείαν του. Δύο κτύποι κανόνων ἀναγγέλλουσι τὴν εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου ἀφίξιν αὐτῶν πρὸς ἀναχαλίσιν των ὁποίων μεταχειρίζονται ὕφασμά τι τεταμένον εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ.

Ἄλλοτε αἱ πρῶται τῆς Ῥώμης οἰκογένειαι, οἱ Βοργέζοι, οἱ Κολόνναι, οἱ Βαλερίνοι, οἱ Σαντκρόσσοι κλπ. ἐπεμπον τοὺς ἵππους αὐτῶν εἰς τὰς ἵπποδρομίας ταύτας· πλὴν σήμερον οἱ ἱπποπράται λαμβάνουσι τὴν φροντίδα νὰ θέτωσιν ἕκαστον ἵππον ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν εὐγενοῦς τινος οἰκογενείας.

Ἡ τελευταία ἵπποδρομία εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ τέλους τῆς ἀποκρέω· ὁ δὲ Ῥωμαϊκὸς λαὸς διασκορπίζεται

ταί τότε τραγῶδων ἐν θλίψει: È morto carnavale! è morto carnavale!

A. I.

Η ΤΟΥ ΠΙΛΟΥ ΠΡΟΣΟΔΟΣ.

Χωρικός τις εἰσελθὼν μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς ἐργαστήριον ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν πῖλόν του, καὶ παρεκάλεσε τὸν ἔμπορον νὰ δεχθῇ αὐτὸν ὡς ἐνέχυρον δι' ἑξ δραχμὰς. Μὲ νομίζεις ἀνόητον, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος; ἐπ' αὐτῷ τῷ μηδαμινῷ πράγματι δὲν ἤθελα σοὶ δανείσει οὔτε δὺς λεπτά· καὶ ἐγὼ ὑπέλαβεν ὁ χωρικός δὲν ἤθελα σοὶ τὸν πωλήσει οὐδὲ δι' εἴκοσι τάλλητρα, μολονότι ἔχω μεγίστην ἀνάγκην τοῦ ἀργυρίου, τὸ ὅποιον σὲ ζητῶ· πρὸ ὁκτῶ ἡμερῶν ἐπώλησα ἐνταῦθα σῖτον, καὶ σήμερον ἔπρεπε νὰ λάβω χρήματα, δι' ὧν ἐμελέτων νὰ πληρώσω τὸν δασμόν μου, ἵνα μὴ κατάσχωσι τὰ πράγματά μου, πλὴν ὁ ταλαίπωρος ὀφειλέτης μου πρὸ ἡμερῶν ἀπώλεσε τὸν υἱόν του, ἡ σύζυγός του ἀσθενεῖ, καὶ δὲν δύναται διὰ τοῦτο νὰ μοι ἀποτίσῃ τὸ ὀφειλόμενόν μοι χρέος του, εἰμὴ μετὰ μίαν ἐβδομάδα· ἐπειδὴ δὲ πολλὰκις ἠγόρασα παρ' ὑμῶν πραγματείας, καὶ μὲ γνωρίζετε ἐπομένως ὡς ἄνθρωπον τίμιον, ἐνόμισα, ὅτι δὲν ἤθελετε δυσκολευθῆ παντάπασιν νὰ μοι δανείσητε ἑξ δραχμὰς. Εἶναι πρᾶγμα δι' ὑμᾶς τρόντι μηδαμινόν, ἐνῶ ἀπεναντίας ἐμὲ θὰ ὠφελήσῃ πολὺ. Καὶ πρὸς ἀσφάλειάν σας, ἰδοὺ ὁ πῖλός μου, τὸν ὅποιον δύνασθε νὰ θεωρῆτε ὡς ἐχέγγυον ὅχι ἐπισφαλές. Ὁ ἔμπορος ἀναστείλας τοὺς ὤμους του ἐμυκτήρισε τὸν δυστυχὴ χωρικόν, καὶ τῷ ἔστρεψε ἀντιλεῶς τὰ νῦτα.

Ὁ κόμης Δ** εὗρεθεις τότε κατὰ τύχην ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς τὴν ὁμιλίαν τοῦ χωρικοῦ, καὶ συνεκινήθη ἐνδομύχως ἐκ τῆς τιμιότητος τοῦ ἀνδρός, τὴν ὁποίαν ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ ἐξεδήλου· ἐπλησίασεν αὐτόν, καὶ ἐπιθέσας εἰς τὴν χεῖρά του ἑξ δραχμὰς, ἰδοὺ, φίλε μου, τῷ εἶπεν, ὅ,τι ζητεῖς· ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τοσοῦτον σκληροκάριοι, ἐπιθυμῶ ἐγὼ σήμερον ν' ἀξιώθω τῆς ἀπὸ τῆς εὐεργεσίας ἡδονῆς, ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθεν ἐν τάχει ὁ κόμης προσέλεψας ὀργίως τὸν ἔμπορον, καὶ τὸ ὄχημα εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ πρὶν ἢ ὁ χωρικός, ἐξ ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν.

Μετὰ παρέλκεισιν ἐνὸς μηνὸς διερχόμενος ὁ κόμης ἐφ' ἀμάξης τὴν καλουμένην *Βασιλικὴν γέφυραν* ἤκουσε φωνὴν προσκαλοῦσαν τὸν ἡνίοχον νὰ σταθῇ προσέβαλε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος καὶ εἶδεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου (trottoir) ἄνθρωπον, ὅστις παρακολουθῶν τὸ βῆμα τῶν ἵππων, ἔτρεχε ἀσθμαίνων διέταξε τὸν ἡνίοχον νὰ ἀναχαλίσῃ τοὺς ἵππους, καὶ πάραυτα ὁ ἄνθρωπος ἐπήδησεν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος, καὶ τῷ εἶπε, συγχώρησέ με, κύριε, σὲ παρακαλῶ, ἀπέκαμα ἕως οὗ νὰ σὰς φθάσω· δὲν μοι ἐνεχειρήσετε σεῖς, πρὸ ἐνὸς μηνὸς πορὰ τῷ ἐμπόρῳ ἐκείνῳ ἑξ δραχμὰς; — Ναί, φίλε μου, ἐνθυμούμαι. — Λοιπὸν, Κύριε, ἰδοὺ τὸ ἀργύριόν σας· δὲν ἐπρόφθασα τότε νὰ σὰς ἀπονείμω τὰς εὐχαριστίας μου ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐρωτήσω τὸ ὄνομά σας, καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας σας· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἔμπορος δὲν σὰς ἐγνώριζεν, ἔρχομαι κατὰ πάσαν κυριακὴν ἔκτοτε εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ σὰς συναντήσω· κατ' εὐτυχίαν ἰδοὺ σήμερον